

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky ve věci žalobce: **O. J.**, bytem Č., zast. JUDr. Radimem Dvorským, advokátem, sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2011, č.j. S-MHMP 101140/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2011, č.j. S-MHMP 101140/2011, o zamítnutí odvolání proti usnesení Úřadu městské části Praha 5 ze dne 9.12.2010, č.j. 41/DS/10, kterým bylo zrušeno osvědčení Obvodního úřadu městské části Praha 5 ze dne 4.8.1997, č.j. 3/J/97, o státním občanství České republiky žalobce.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 4.8.1997 požádal o vrácení českého občanství. Na základě vyžádané dokumentace Obvodní úřad Praha 5 rozhodl tak, že žalobce české státní občanství nepozbyl a vydal žalobci osvědčení o českém státním občanství, cestovní pas a občanský průkaz. K následující žádosti žalobce městský úřad přezkoumal státní občanství žalobce a dospěl k závěru, že žalobce české státní občanství nemá a osvědčení o státním občanství zrušil žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce namítá, že byl poškozen postupem správních orgánů, neboť nebylo postupováno v souladu se zákonem č. 40/93 Sb., vydaná rozhodnutí považuje za nesprávná a chybná. Žalobce na základě vydání osvědčení o státním občanství činil právní úkony jako občan České republiky a na základě žalobou napadených rozhodnutí mohou být tyto úkony

zpochybněny a žalobci tak může vzniknout nenahraditelná újma. Dle žaloby Obvodní úřad městské části Praha 5 učinil chybný závěr o tom, že žalobce české státní občanství nepozbyl a podání žalobce o vrácení českého státního občanství v roce 1997 nesprávně posoudil, neboť toto podání mělo být považováno za projev vůle směřující k udělení státního občanství České republiky. Žalobce dále uvedl, že „postup správního orgánu měl být posouzen jako žádost o udělení českého státního občanství podle zákona č. 40/1993 Sb. a proběhlé šetření vedené Úřadem Městská část Praha 5 jako řízení o udělení českého státního občanství“.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný uvedl, že podání učiněné žalobcem v roce 1997 bylo žádostí o vydání osvědčení o státním občanství České republiky dle § 20 zákona č. 40/1993 Sb., a to jak názvem podání, tak svým obsahem. Z podání nebylo patrné, že by jeho předmětem měl být projev vůle žalobce nabýt opětovně státní občanství České republiky. Žalovaný nespороval, že správní orgán prvního stupně dostatečně neproověřil okolnosti a stav věci při vydání osvědčení státního občanství České republiky ze dne 4.8.1997, jestliže na základě žádosti vydal žalobci osvědčení o státním občanství České republiky, které bylo v rozporu se skutečným stavem věci, neboť žalobce pozbyl státní občanství České socialistické republiky propuštěním ze státního svazku dne 11.4.1988 a státní občanství již zpětně nenabyl. Osvědčení tak deklarovalo neexistující státoobčanský status. Je-li osvědčení o státním občanství České republiky vydáno v rozporu se zákonem, tj. osobě, která není státním občanem české republiky, nemůže jeho vydáním dojít ke vzniku státního občanství České republiky, a to ani v případě, že je držitel takového osvědčení v dobré víře. Žalobce podal dne 5.3.1990 žádost o navrácení státního občanství České republiky dle čl. II bodu 3. zákona č. 88/1990 Sb., dle kterého mohly osoby, které byly propuštěny ze státního svazku v době od 1.10.1949 do 31.2.1989, požádat o udělení státního občanství České republiky do 31.12.1993, avšak tuto žádost vzal dne 14.3.1990 zpět. Žalobce ve správním řízení namítl, že zpětvzetí žádosti nebylo jeho právním úkonem. To se však v řízení neprokázalo, a proto je zřejmé, že tato námitka uplatněná v odvolacím řízení neměla vliv na zjištěný skutkový stav a žalobce státní občanství udělením nenabyl, nikdy mu nebyla vydána listina o udělení státního občanství České republiky, nebyl vyzván ke složení státoobčanského slibu a ani mu složení slibu nebylo prominuto. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nabyl zjednodušeným způsobem státní občanství České republiky dne 25.4.2012 prohlášením dle § 1 odst. 1 zákona č. 193/1999 Sb., o státním občanství některých bývalých československých státních občanů.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Dne 4.8.1997 učinil žalobce podání na předtištěném formuláři žádosti o vydání osvědčení o státním občanství. Téhož dne bylo žalobci vydáno osvědčení o státním občanství České republiky č.j. 3/J/97.

Usnesením Úřadu městské části Praha 5 ze dne 9.12.2010, č.j. 41/DS/10, bylo zrušeno vydané osvědčení o státním občanství České republiky ze dne 4.8.1997, č.j. 3/J/97, neboť po vydání osvědčení bylo zjištěno, že osvědčení bylo vydáno v rozporu se zákonem a bylo posuzováno podle nesprávných norem, jelikož žalobce pozbyl státní občanství ČR propuštěním ze státního svazku ČSR dne 11.4.1988.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30.5.2011, č.j. S-MHMP 101140/2011, bylo potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 5, neboť žalobce pozbyl státní občanství České socialistické republiky dne 11.4.1988 propuštěním ze státního svazku podle ustanovení § 1 odst. 2, § 14 odst. 1 zákona č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání

státního občanství České socialistické republiky. Žalobce tak nebyl státním občanem České republiky. Samotné osvědčení je deklaratorním správním aktem, který osvědčuje existenci státoobčanského statusu, ale jeho vydáním státní občanství nelze nabýt.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s.ř.s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož k tomu oba účastníci řízení vyjádřili podle § 51 s.ř.s. svůj souhlas.

Podle § 1 odst. 2 zák. č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, pozbytím státního občanství republiky pozbývá občan i státního občanství Československé socialistické republiky. Podle § 14 odst. 1 státního občanství republiky pozbývá ten, kdo je propuštěn ze státního svazku na vlastní žádost. Státní občanství zaniká doručením listiny o propuštění.

V dané věci bylo zrušeno osvědčení o státním občanství žalobce, jelikož žalobce nebyl občanem ČR z důvodu propuštění ze státního svazku na vlastní žádost dne 11.4.1988. Tuto skutečnost žalobce nijak nespornuje. Žalobce v žalobě pouze namítá, že jeho podání ze dne 4.8.1997 mělo být považováno správními orgány za žádost o udělení českého státního občanství podle zákona č. 40/1993 Sb. a správní řízení vedené Obvodním úřadem městské části Praha 5 tak mělo být řízením o udělení státního občanství. Z výše uvedeného plyne, že žalobní námitky se ve svém důsledku míjí s důvody žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i kdyby podání žalovaného ze dne 4.8.1997 bylo žádostí o udělení státního občanství, výsledkem správního řízení o taktové žádosti by nebylo osvědčení, nýbrž listina o udělení státního občanství České republiky podle § 2 písm. f) zákona č. 40/1993 Sb. Přitom podle § 10 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. státní občanství uděluje ministerstvo vnitra, které žadateli vydá listinu o udělení státního občanství České republiky. Jinak řečeno o žádosti o udělení státního občanství nelze rozhodnout osvědčením o státním občanství, proto i v případě žalobou tvrzeného řízení o žádosti o udělení státního občanství by byla stále dána nezákonnost osvědčení ze dne 4.8.1997. Žaloba je proto nedůvodná, neboť žalobní námitky ve svém důsledku nesměřují proti důvodům žalobou napadeného rozhodnutí, tedy že žalobce nebyl státním občanem ČR.

Zároveň má soud za to, že tvrzení žaloby o povaze podání žalobce je v rozporu se skutečným stavem věci. Jestliže žalobce vyplnil formulář žádosti o vydání osvědčení o státním občanství, aniž by se výrazně odchýlil od předepsaného obsahu formuláře, je nutné takové podání považovat v souladu s jeho obsahem za žádost o vydání osvědčení o státním občanství. Povaha správního řízení je dána jeho předmětem, v dané věci je to žádost žalobce o vydání osvědčení o státním občanství, a na této žádosti v roce 1997 vydal obvodní úřad předmětné osvědčení. Správní řízení vedené u Obvodního úřadu městské části Praha 5 v roce 1997 tak nelze považovat za řízení o žádosti žalobce o udělení státního občanství, neboť taková žádost nebyla žalobcem podána, nehledě k nedostatku pravomoci obvodního úřadu rozhodovat o žádosti o udělení státního občanství.

Žalobce nespornoval skutkové zjištění o propuštění ze státního svazku ČSR dne 11.4.1988, kterým podle § 1 odst. 2, § 14 odst. 1 zákona č. 39/1969 Sb. pozbyl státní občanství ČR, žalovaný tak v souladu s § 156 odst. 2 s.ř. zrušil obvodním úřadem dne 4.8.1997 vydané osvědčení o státním občanství žalobce, neboť žalobce nebyl občanem ČR (§ 1 odst. 2, § 14 odst. 1 zákona č. 39/1969 Sb.).

Žalobní námitky nejsou důvodné, proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Tvzení žaloby o vzniklé újmě žalobce nijak nespecifikoval, zejména netvrdil případné konsekvence újmy vzniklé na základě úkonů učiněných po vydání osvědčení na zákonnost (dříve) vydaného osvědčení, resp. na závěr žalovaného o nezákonnosti vydaného osvědčení. Případný nárok žalobce na náhradu škody nemá vliv na nezákonnost vydaného osvědčení o statním občanství žalobce v roce 1997.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.5.2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková